

Κλείσε τα μάτια

Στο σώμα του επικρατούσε νεκρική σιγή. Ήταν το σπίτι των μελλοθανάτων. Εκεί οδηγούνταν τα χρόνια για να μαραθούν με την ησυχία τους, μακριά απ' τους θορύβους της πόλης. Καταπακτή κόλασης. Κόλαση είναι να μην μπορείς να κλείσεις τα μάτια. Να ξεχωρίζεις στο σκοτάδι τους ήχους, όπως το ραντάρ σε ένα υποβρύχιο. Να αντέχεις μόνο ένα κόμμα στη μέση μιας λευκής σελίδας. Κόλαση είναι τα όνειρα που σε σώζουν, τα ευχαριστώ που σε μισούν, οι άλλοι που είσαι. Κόλαση με σταυρούς. Με τα μάτια εκείνης. Εντός, εκτός και ακόμα. Με γωνίες. Με αφύλακτες διαβάσεις. Με τρένα. Που πεθαίνουν. Που δεν φεύγουν. Που δεν μπορούν.

Ο κύριος με το πορτοκαλί πρόσωπο ακολούθησε τη ζωή στις

κυκλικές διαδρομές της. Το παρόν του ήταν τόσο μεγάλο που θα μπορούσε να χαθεί κανείς. Φορούσε ειδικές τιράντες που του επέτρεπαν να στηρίξει τον σιδερένιο σταυρό που κουβαλούσε στην πλάτη του. Ολη η σκέψη του είχε συγκεντρωθεί στο πώς θα μοιράσει το βάρος. Ήταν ένας άνθρωπος χωρίς ιδιότητες, σαν το βιβλίο του Μούζιλ. Επαναλάμβανε αυτή την κίνηση καθημερινά. Μέχρι να την τελειοποιήσει. Τον είχαν πει. Τον είχαν υποχρεώσει. Τον είχαν βάλει να υπογράψει χαρτί. Οτι θα μένει στην Κόλαση.

Κόλαση είναι να απαγορεύεται η χρήση της πραγματικής λέξης αγάπη. Να είσαι από πορσελάνη. Να πέφτεις περισσότερες φορές απ' όσες σηκώνεσαι. Κόλαση είναι η σκόνη στα μαλλιά. Το είδωλο στον καθρέφτη. Οι αγκαλιές στη Νάξο. Τα ανθρακούχα φιλιά. Ο θόρυβος που ακούγεται. Η μου-

σική που δεν ακούγεται. Η ζωή που προσπαθεί να ακουστεί. Η φτήνια, που αν ακουγόταν, όλοι θα είχαμε πάρει τις αποστάσεις μας.

Εψαξε τα έγκατά του. Ελυσε τις τιράντες με κόπο. Αφησε προσεκτικά τον σταυρό στη στάση τού τρόλεϊ, στην κορυφή κρέμασε το στεφάνι. Το αίμα είχε σχεδόν ξεραθεί. «Ξαφνικά η παλέτα του γέμισε με το πιο μυστικό γαλάζιο του ουρανού. Εσκυψε πάνω στον καμβά του κι άρχισε να ζωγραφίζει πυκνά σύννεφα» (Χάρης Βλαβιανός, *Διακοπές στην πραγματικότητα*, εκδ. Πατάκη). Το πρόσωπό του παρέμεινε πορτοκαλί. Ήταν υπέρ του ηλιοβασιλέματος. Εκλείσε τα μάτια. Να μη βλέπει. Και προχώρησε. Σαν τους υπνοβάτες. Ελαφρύς. Προφυλαγμένος. Ενα μωρό που κολυμπάει στη μήτρα του κόσμου.

Σταύρος Σταυρόπουλος